

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

No és cap secret, que en el sí del Consell de la Generalitat hi ha divergència de criteris sobre la fixació de les normes que han de regir la vida en el camp de Catalunya. Hi ha redactats uns decrets sobre els quals s'hi obrí discussió en la darrera reunió del Consell, i, per no arribar-se a un acord, calgué acollir-se a la designació d'una ponència per tal d'estudiar a fons la qüestió i tractar de resoldre-la al marge de tota influència partidista. El que s'hagi plantejat una discrepància entre els sectors representats en el Govern de Catalunya, sobre una qüestió determinada, no seria res anormal i gairebé es podria acceptar com a justificat perquè es poden admetre criteris absolutament oposats en l'apreciació de la resolució dels diversos problemes de cada hora. Però, els símptomes d'ara, més que revelar una actitud filla d'un convenciment ideològic de les parts afectades, deixen entreveure indicis de disèrdies i apetències de domini que posen en perill el lliure joc dels partits predominants en la política catalana. Potser és avançar-se massa en judicar perills que encara no són ben a prop. El perill, certament, ens ve al damunt, però bé que amb pas lent, però s'acosta de totes maneres. I és lamentable, perquè hi endevinem un retrocés polític que debilitarà enormement el règim autònom del nostre país i, per tant, en sofrirà també la marxa de la massa obrera organitzada que, en lloc de menar-la envers les realitzacions constructives, serà influïda per enverinaments congriats pel joc dels polítics. Dunes setmanes, els diàlegs de certa premsa, en ressucitar campanyes que ens recorden els bons temps dels Rojo Villanova, ens fan suposar que hi ha mala intenció i que es vol preparar el terreny per assaltar posicions. Quina vergonya, que mentre es demana el sacrifici de vides per a lluitar enfront del feixisme, hi hagi qui s'entretinqui amb baixeses i promoure dissensions entre els sectors que defensen la causa del poble! Ni el pretext d'estimular l'ajut a la lluita, ni cap altra finalitat, poden justificar la campanya que han emprès en mala hora uns periòdics que tenen una missió més elevada i força més digna a complir: aixecar la moral del poble per a llençar l'enemic invasor fora del sòl d'Ibèria. — ALFIL

El perquè la Revolució fa aigües

Fullejant llibres és quan hom comprova la ignorància en què viu. Àgafeu qualsevol tractat de gramàtica o d'aritmètica, posem per cas, i arribareu a un punt desconegut demostratiu de què els coneixements que d'ambdues posseïu tan sols us permeten fer el compte de la vella, i gràcies. Si us endinseu en l'àlgebra, ampliació de matemàtiques, càlcul integral, etc., llavors us adonareu, encara més, que dels números només en sabeu un lleuger dos i dos són quatre. Arribat el cas d'haver de demostrar, que dos i dos són quatre, tal com ho exigeix l'aritmètica, molts que es titllen de saber de comptes, no sabrien per on començar.

A Espanya hi ha molts personatges que d'instrucció sols en posseeixen la indispensable que els permet fer una anotació al carnet de notes o sumar les despeses de la criada. Ara bé; «en tocant a parlar ja és un altre cantar». Usar de la paraula és innat en nosaltres i ho fem desfogadament. Som uns trumfos; qui més qui menys, sap de memòria tres sofismes, dos tòpics, sis redundàncies i dos visques per arrodonir eloqüentment un discurs, en el míting o en fer una xerrameca a l'assemblea del sindicat. Si el mortal que gaudeix d'aquesta sort no és tartamut i les paraules li surten de la boca amb to d'home assabentat, per ignorant que sigui, ja pot comptar amb el primer càrrec que vagi a votació. En fi, ja tenim l'home enlairat. I de tan senzilla manera hi ha qui ha arribat a ministre, amb la particularitat — cosa també molt nostra —, que si aqueix afortunat mortal ha demostrat saber quelcom d'apariar sabates, l'han encarregat dels fusters. Un amic, digué públicament, fa algú temps, que per usufructuar un càrrec sols precisava bona voluntat. Vàreig contestar-li que estava d'acord amb ell, però sempre que aquella qualitat anés acompanyada d'una sòlida instrucció.

Per no haver-se tingut en compte aquest aspecte, estan fent aigües molts principis que la revolució creia indispensables per a crear el nou estat de coses. I és que posem els càrrecs importants en mans d'homes que cobreixen llur ignorància amb el mantell de quatre paraules buides i sonores, sense voler veure que són impotents i incapços de portar a terme l'obra de reconstrucció que tota transformació revolucionària exigeix.

Som partidaris dels homes de bona fe i gran voluntat; però, aclarim d'una vegada que amb això no n'hi ha prou. És indispensable tenir també instrucció. Ens hem de convèncer que la cultura és en la vida ciutadana una arma que, ben muntada i disposada, s'obre pas per entremig d'una colla de facinerosos.

FLORENTÍ